Євангелія від Луки 22

Тайна Вечеря 1-23; суперечка між апостолами 24-38; на Оливній горі 39-46; схоплення Ісуса 47-53; відречення Петра 54-62; Христос відкриває себе як Сина Божого 63-71

1 Наближалося свято опрісноків, що зветься Пасха.

2 І первосвященики та книжники шукали, як би його вбити, боялись бо народу.

3 Ввійшов же сатана в Юду, на прізвище Іскаріот, що був з числа дванадцятьох,

4 і він пішов умовитися з первосвящениками та начальниками, як би його видати.

5 Зраділи ті й згодилися дати йому гроші.

6 І він пристав на те й шукав нагоди, щоб видати його без відома народу.

7 Настав день опрісноків, коли треба було жертвувати пасху.

8 Ісус послав Петра та Йоана: “Ідіть”, - сказав, - “та приготуйте нам пасху, щоб ми її спожили.”

9 Вони його спитали: “Де хочеш, щоб ми приготували?”

10 Він відповів їм: “Ось, коли ввійдете в місто, стріне вас чоловік, що буде нести глечик води. Ідіть слідом за ним у господу, куди він увійде,

11 і скажіть господареві дому: Учитель тобі каже: Де світлиця, в якій я з учнями моїми міг би спожити пасху?

12 І він покаже вам горницю велику, вистелену килимами; там приготуйте.”

13 Пішли вони й знайшли так, як він сказав їм, і приготували пасху.

14 І як прийшла година, сів він до столу й апостоли з ним.

15 І він до них промовив: “Я сильно бажав спожити оцю пасху з вами перш, ніж мені страждати,

16 бо кажу вам, я її більш не буду їсти, аж поки вона не звершиться в Божім Царстві.”

17 І, взявши чашу, віддав хвалу й мовив: “Візьміть її і поділіться між собою,

18 бо, кажу вам: Віднині я не буду більше пити з плоду винограду, доки не прийде Боже Царство.”

19 І, взявши хліб, віддав хвалу, поламав, дав їм і мовив: “Це - моє тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій спомин.”

20 Так само чашу по вечері, кажучи: “Ця чаша - це Новий Завіт у моїй крові, що за вас проливається.

21 Одначе, ось рука того, що мене видасть, на столі зо мною.

22 Бо Син Чоловічий іде, як призначено, але горе тому чоловікові, що його видає.”

23 І вони заходились один одного питати, хто б то з них міг бути, що намірявся те зробити.

24 Знялась між ними й суперечка, хто з них має вважатися за більшого.

25 Ісус сказав їм: “Царі народів панують над ними, і ті, що владу над ними мають, доброчинцями звуться.
26 Не так хай буде з вами! А навпаки: більший між вами нехай буде як молодший, а наставник як слуга.
27 Хто бо більший? Той, що за столом, чи той, що служить? Хіба не той, що за столом? Та, проте, я між вами як той, що служить.
28 Ви ті, що перебували зо мною у моїх спокусах,
29 і я завіщаю вам Царство, як мені завіщав Отець мій,
30 щоб їли й пили за столом у моїм Царстві й сиділи на престолах, судячи дванадцять племен Ізраїля.
31 О Симоне, Симоне! Ось Сатана наставав, щоб просіяти вас, як пшеницю,
32 та я молився за тебе, щоб віра твоя не послабла, а ти колись, навернувшись, утверджуй своїх братів.”
33 “Господи”, - сказав Петро до нього, - “з тобою я готовий піти й у тюрму, й на смерть.”
34 А Ісус мовив: “Кажу тобі, Петре, не заспіває нині півень, як ти тричі відречешся, мовляв, мене не знаєш.”
35 Далі сказав їм: “Як я вас посилав без калитки, без торби та взуття, хіба вам чого бракувало?”
36 “Нічого”, - відповіли. Він же до них промовив: “А тепер - хто мас калитку, нехай її візьме, так само й торбу; хто ж не має, хай продасть свою одежу й купить меч.
37 Кажу вам: Має сповнитись на мені, що написане: Його зараховано до злочинців, - бо те, що стосується до мене, кінця доходить.”
38 Вони казали: “Господи! Ось два мечі тут.” А він відповів їм: “Досить!”
39 Тоді вийшов він і пішов, як звичайно, на Оливну гору. Слідом за ним пішли і його учні.
40 Якже прибув на місце, він сказав їм: “Моліться, щоб не ввійти в спокусу.”
41 І сам відійшов від них так, як кинути каменем і, ставши на коліна, почав молитися:
42 “Отче, коли ти хочеш, віддали від мене цю чашу, тільки хай не моя, а твоя буде воля!”
43 Тоді з'явився йому ангел з неба, що підкріплював його.
44 Повний скорботи та тривоги, ще пильніш молився, а піт його став, мов каплі крови, що падали на землю.
45 Підвівшись від молитви, він підійшов до учнів і застав їх сплячими від смутку.
46 І сказав їм: “Чого спите? Вставайте та моліться, щоб не ввійти в спокусу!”
47: Коли ще говорив, аж ось надходить юрба, і на чолі її йде один з дванадцятьох, званий

Юда; і підійшов він до Ісуса, щоб його поцілувати.
48 А Ісус сказав до нього: “Юдо, поцілунком видаєш Чоловічого Сина?”
49 Побачивши, до чого доходить, сказали ті, що були з Ісусом: “Господи, чи не вдарити нам мечем?”
50 І вдарив один із них слугу первосвященика й відтяв йому праве вухо.
51 Ісус озвався: “Лишіть но!” І доторкнувшися до вуха, він зцілив його.
52 Тоді Ісус сказав до первосвящеників, начальників сторожі святині і старших, що були вийшли проти нього: “Як на розбійника ви вийшли з мечами та киями!
53 Як я щодня був з вами в храмі, не простягнули ви рук на мене; та це ваша година, і влада темряви.”
54 Схопивши Ісуса, вони повели його й привели в дім первосвященика. Петро ж ішов слідом за ним здалека.
55 І коли вони розклали вогонь посеред двору та посідали вкупі, сів і Петро між ними.
56 Побачила його одна слугиня, як він сидів біля багаття і, приглянувшись до нього пильно, каже: “І цей з ним був!”
57 А він відрікся, кажучи: “Не знаю його, жінко!”
58 Та трохи згодом другий, побачивши його: “І ти з них”, - каже. Але Петро відповів: “Ні, чоловіче!”
59 А по якійсь годині хтось інший почав наполегливо казати: “Справді, і цей з ним був! До того він і з Галилеї!”
60 Петро озвавсь: “Не знаю, чоловіче, що ти кажеш.” І зараз, як він говорив ще, заспівав півень.
61 І Господь, обернувшись, глянув на Петра, і згадав Петро Господнє слово, коли Господь йому сказав: “Петре, перше, ніж півень заспіває, ти мене відречешся тричі.”
62 І, вийшовши звідти, заплакав гірко.
63 Тим часом люди, що держали його, б'ючи його, над ним знущалися
64 і, накривши, питали його: “Пророкуй, хто той, що вдарив тебе?”
65 І багато іншого, глузуючи, говорили на нього.
66 Якже настав день, зібралася рада старших народу, первосвященики та книжники; і привели його на суд свій
67 і казали: “Коли ти - Христос, скажи нам.” Він відповів їм: “Коли скажу вам, ви не повірите;
68 а якщо вас спитаю, ви не відповісте.
69 Віднині Син Чоловічий сидітиме по правиці Божої Сили.”

70 А всі сказали: “То, значить, ти Син Божий?” Він сказав до них: “Самі ж кажете, що я.”

71 “Навіщо нам ще свідки”, - сказали ті, - “самі ми чули з уст його.”